

som Colin Powell ikke havde? Hvordan kan hr. Mogens Lykketoft egentlig forestille sig det?

Det der papir fra den 8. marts sagde jo ikke, at der ikke var masseødelæggelsesvåben, og det var heller ikke noget papir, som vi bare havde i skufferne, for det var lagt ud på nettet, så hr. Mogens Lykketoft havde såmænd også adgang til. Det var der simpelt hen rig adgang til for alle. Men det havde man altså ikke læst.

Så sagde hr. Frank Aaen, at vi ikke havde planer parat til efter krigen, men der skal jeg gøre opmærksom på, at det havde vi. Beslutningerne i beslutningsforslaget i foråret 2003 var militære, genopbygningsmæssige og humanitære. Det er rigtigt, at vi ikke havde det sammen med amerikanerne, for vi var ikke med amerikanerne, vi var i Basra med englænderne. Og vi var ikke i Basra med englænderne med soldater på jorden, før vi havde et bredt flertal i Folketinget i foråret 2003. Vi havde skibe dernede, kan jeg oplyse hr. Frank Aaen om, i marts 2003. Men derefter, da FN bad alle landene om at komme ind, reagerede S og R meget flot og meget modigt og meget hæderligt med at sige: Så må vi være med, nu er det en samlet FN-appel. Så kom der soldater på jorden, men så kom der faktisk også genopbygningsmidler og humanitære midler. Så det er ikke rigtigt, at vi ikke havde nogen planer for, at det skulle være flerstrengt.

Ja, så tror jeg ærlig talt, at jeg har været igennem det. Jeg kan så sige til sidst til fru Juliane Henningsen og hr. Hoydal, at det er rigtigt, at Færøerne og Grønland havde den indstilling, Færøerne og Grønland havde, men nu har de altså fire mandater her i Folketinget, og det er lidt meget forlangt, at de fire mandater skal styre de 175. Vi må jo stadig væk have lov til at træffe vores beslutninger om dansk udenrigspolitik, men vi respekterer naturligvis de to hjemmestyrers beslutninger, og derfor var Færøerne og Grønland da heller ikke på nogen som helst måde tvunget ind i en krigssituation eller til at bidrage med mere, end hvad en enkelt færing eller grønlænder, som jeg ikke engang ved om deltog eller ej, selv havde villet deltage i. Jeg er ikke sikker på, at der er nogen, der har været med, det ved jeg ikke noget om.

Så det er lidt flot at sige, at de fire mandater blev tvunget ind. Jo, sådan er det jo altid med et mindretal, når der træffes en beslutning. Men skulle de 175 så have ladet være med at mene noget? Det tror jeg ikke rigtig at hr. Hoydal mener.

Kl. 20:46

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak. Der er et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Mogens Lykketoft.

Kl. 20:46

Mogens Lykketoft (S):

Jeg tror, udenrigsministeren godt ved, at jeg på mange måder respekterer ham, men jeg må indrømme, at jeg også har det forhold til udenrigsministeren, som Jørgen Flindt Petersen for nylig beskrev i en artikel i Information om denne humanist, der er forvandet til kyniker af det, han har været igennem.

Apropos nogen, der er trætte af noget, vil jeg godt lige hilse udenrigsministeren og sige, at jeg er dødtræt af det der kasten sand i øjnene på offentligheden ved at prøve at lave sammenligninger mellem 1998 og 2003. Forskellen på 1998 og 2003 er, at FN's våbeninspektører havde mulighed for at gennemføre deres arbejde i 2003, og alligevel var der nogle, der kortsluttede processen ved at starte en krig.

Så vil jeg bare sige i al stilfærdighed: Jeg husker det sådan, at vi indtil udgangen af februar 2003 havde en udenrigsminister i det her land, der ikke mente, at Danmark skulle deltage i en krig i Irak, medmindre FN's Sikkerhedsråd traf en positiv, ny beslutning – deraf en hel del af min skuffelse over det senere forløb.

Kl. 20:48

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Udenrigsministeren.

Kl. 20:48

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu har jeg ikke læst den artikel, hr. Mogens Lykketoft henviste til, men det korte af det lange af det her om 1998 er – og jeg ved godt, hr. Mogens Lykketoft ikke kan lide det, jeg ved også godt, at hr. Niels Helveg Petersen bliver sur over det, der bare ikke noget at gøre ved det – at når man spørger, hvordan vi kunne komme med den argumentation, vi gjorde, må jeg sige: Det var ikke så svært, for den kunne vi læse i beslutningsforslaget fra 1998. Vi var altså ikke nogen særskilt store genier, vi brugte simpelt hen bare den samme vurdering fra Sikkerhedsrådet og den samme respekt for Sikkerhedsrådet, som hr. Mogens Lykketoft ønskede man skulle have i 1998.

Hvorfor skal hr. Mogens Lykketoft dog være vred over, at vi også i 2003 ønskede at respektere Sikkerhedsrådet? Det er jo det, der er pointen. SR-regeringen ønskede respekt for Sikkerhedsrådet i 1998, det var hovedargumentet. Det var også vores hovedargument i 2003. Hvorfor dog